

LOURDES 2013

DE ANDERE WONDEREN VAN LOURDES

Rome wordt soms ervaren als de rechtlijnige en strenge vader van de kinderen van de kerk. Als dat zo is, dan is Lourdes de begripende moeder voor de kinderen van diezelfde familie. Als priester, werkzaam in Venray, ga ik voor de derde maal mee met deze Limburgse Bedevaart. Een persoonlijk verslag over de andere wonderen van Lourdes.

Zaterdag 1 juni

De rust van deze bedevaart begint op het vliegveld. Mensen die moeilijk ter been zijn, worden het eerst met de rolstoel tot in het vliegtuig gebracht, op een tempo dat ze aankunnen. Op weg naar Lourdes krijgen ouderen en zieken voorrang. Gisteren is de trein vertrokken, eergisteren gingen de bussen al de weg op. Vanavond, bij het avondeten, is iedereen op de geplande plek in Lourdes: verpleegsters, reisleiders, priesters, artsen, brancardiers en uiteraard de pelgrims. Met ruim 600 mensen gaat de eerste Limburgse bedevaart van dit jaar op weg. De vrijwilligers zullen de zieken tot bij de grot brengen, en daardoor zal het ook weer andersom zijn: zieken brengen gezonden tot bij Maria: wonder van Lourdes.

Zondag 2 juni

Er zijn veel kerken en kapellen op het heiligdom van de verschijningen, maar omdat we met een grote bedevaart zijn, mogen we de mis aan de grot vieren. De plek bij uitstek. De lichte regen versterkt de saamhorigheid: wildvreemden delen hun paraplu met elkaar. Mgr. Wiertz is hoofdcelebrant. De missen aan de grot zijn op vastgestelde tijdstippen. Ook hier geldt dat zieken voorrang krijgen: de bedevaart met het grootste aantal rolstoelen krijgt het beste tijdstip toegewezen. Hier aan de grot ziet iedereen elkaar voor de eerste keer. Groepsgewijs zijn de pelgrims verdeeld over hotels en een grote groep verblijft in het verpleeghuis, waar we een eigen afdeling hebben, met eigen artsen en verpleging, de klok rond. In het schema dat ik gekregen heb, is bepaald dat ik elke avond in het hotel van de Venraynaren zal eten. Ik zie er bekenden en onbekenden. Mensen durven hier het geloof te omarmen dat ze thuis soms op een afstand lijken te houden: wonder van Lourdes.

Maandag 3 juni

Elke dag heeft zijn eigen vieringen: gisteren de grote Kruisweg en de Lichtprocessie, vandaag de handoplegging. Omdat het voor Lourdesbegrippen niet druk is, viel onze bedevaart de eer te beurt om vrijwilligers te leveren voor de sacramentsprocessie. In de namiddag worden we voorbereid op onze taken door een Frans sprekende Afrikaanse priester. Het is voor mij een verademing dat hij niet zo onduidelijk ratelt als de meeste Fransen en voor hem is het een opluchting dat ik zijn aanwijzingen kan vertalen naar die Nederlanders met hun merkwaardige taaltje. Ook in deze processie gaan de rolstoelen voorop: over de zonnige Esplanade op weg naar de ondergrondse basiliek voor de ziekenzegening.

Dinsdag 4 juni

Vandaag staan de excursies op het menu: met de bus de Pyreneeën in, naar diverse bestemmingen. De trip naar de Tourmalet gaat niet door, want er ligt nog teveel sneeuw.

Sommigen kiezen ook voor de rust van het hotel of een terrasje. Niet alleen wat gepland wordt, is de moeite waard. Ook wat niet gepland wordt, maar gewoon gebeurt, hoort bij het wezenlijke van Lourdes. Een ontmoeting met een onbekende collega uit Australië, op pad met een groep parochianen, of een toevallig gesprek met een van onze vrijwilligers: een jonge huisvader, van wie ik een paar jaar geleden een zoontje heb begraven. Hoe triest ook: zoiets scheidt een blijvende band. Godzijdank dat er sinds kort weer nieuw leven in het gezin is gekomen. Ook de 25 Italianen die het hotel delen met Venray, zorgen voor een verrassing. Hun groepsleidster springt mij na het eten in de nek. "I need you", opent zij het gesprek, in steenkolen-Engels. Ze hebben geen eigen priester bij zich. Of ik voor dag en dauw een mis voor hen kan lezen? In de kapel, ingericht in de gewelfde kelder van een klooster, wordt de mis een mengeling van Nederlands, Italiaans en Latijn. En juist daardoor wordt eenheid tastbaar over de taalgrens heen. Wonder van Lourdes.

Woensdag 5 juni

Vanmorgen is de Internationale mis in de ondergrondse basiliek. De grote bedevaart uit Lyon is net aangekomen en -naar schatting- wordt de basiliek gevuld met zo'n 6000 mensen. Zelf zit ik tussen een honderdtal collega's, het is de wereldkerk in optima forma. Een paar Venraynaren mogen mee de mis dienen en een van de Bijbellezingen is zelfs in het Nederlands. Allerlei talen, gemakkelijk zingbare refreïns en een uitstekende organisatie zorgen voor een ervaring die weer duidelijk maakt waarom we zeggen dat we een mis *vieren*. Na de mis is de kerk in 10 minuten weer leeg, inclusief de honderden rolstoelen. In Lourdes weten ze wat 'crowd management' inhoudt. En dan de zon weer in.

In onze bedevaart is een groep jongeren mee die net het eindexamen achter de rug hebben. Ze draven achter rolstoelen, helpen in het verpleeghuis en kiepen 's avonds doodmoe om. Toch zijn ze vannacht om vier uur opgestaan om als groep in de nachtelijke stilte samen bij de grot te kunnen zijn. Wonder van Lourdes: oudere zieken brengen gezonde jongeren tot bij Maria.

Donderdag 6 juni

'Iedereen komt met zijn eigen rugzakje naar Lourdes en daar gebeurt het wonder: tijdens de bedevaart wordt de rugzak van het leven lichter. Niet leeg, maar wel beter te dragen' Dat waren de ware woorden van de reis Leider van het Venrayse smaldeel gisteravond, bij de zegening van de devotionalia. Koffers worden gepakt en voordat de slotviering deze morgen begint, ga ik met mijn rugzak naar de baden toe. Dat had ik mij voorgenomen. Bij de baden voor mannen is het gelukkig niet al te druk. Begeleid door de mensen daar, word ik ondergedompeld in het ijskoude water van de bron. Een mens mag zich hier klein voelen en toch bemind. Op weg naar het hotel kom ik de laatste keer langs de grot. "Wees gegroet Maria, dank voor de genade".

Geen wonder dat mensen hier terug willen komen.

Lourdes, juni 2013.

Harrie Smeets, deken.